

РЕШЕНИЕ

№ 3770

гр. София, 08.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 18.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **2677** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Б. Г. М., чрез адв. И. Ю., с искане за обявяване на нищожност на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-001167-344/10.02.2021 г., издадена от И. Н. Ц.- младши автоконтрольор в 1 група, 1 сектор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП е наложено временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до представяне на сключена валидна застраховка. Релевира се, че въпреки че със заповедта се налага временно отнемане на СУМПС, срокът на наложената ПАМ е определен под условие- до предоставяне на сключена валидна застраховка. Така определеният срок е обвързан с бъдещо събитие, съдването на което винаги би могло да бъде изпълнено. В случая доколкото МПС- то не е собственост на жалбоподателя, то изпълнението на това условие не зависи от волята на водача. Сочи хипотези, при които временната ПАМ можела да стане постоянна, предвид липсата на краен срок, независещ от представянето на валидно сключена гражданска отговорност, което противоречала на целите на ПАМ. Това съставлявало толкова съществен порок на заповедта, който я правил нищожна, тъй като съществувала вероятност отнемането на СУМПС на жалбоподателя да продължи завинаги, ако същият изпадне в невъзможност да изпълни условието, под което е издадена същата, а именно да представи валидна застраховка за чуждо МПС. Отделно от това основание за

нищожност на обжалвания административен акт е, че е издаден въз основа на непроверени факти, тъй като АУАН не е карен акт, липсвали данни да е издадено НП и същото да я влязло в сила. Моли съда да обяви оспорваната заповед за нищожна. Претендира разности.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован не се явява, не се представлява. Постъпила е писмена молба от процесуалния представител на жалбоподателя с искане за спиране на производството, по което съдът се произнесъл с протоколно определение.

Ответникът – младши автоконтрольор в 1 група, 1 сектор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява по делото. В придружително писмо, с което е приложена административната преписка е посочено, че действието на ЗППАМ е с отпаднало основание, тъй като лицето на 10.03.2021 е представило активна „Задължителна застраховка Гражданска отговорност“ с № 071210007395569.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 10.02.2021 г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 831051, за нарушение по чл.638 от КЗ, за това, че на 10.02.2021 г., в около 12 часа, в [населено място], на [улица], с посока на движение от [улица] към [улица] Б. М. управлявал товарен автомобил- ГАЗ 53 /товарен/ с рег. [рег.номер на МПС] , регистриран на Л. С. и при извършена проверка от АП е установено, че автомобила няма валидна задължителна застраховка ГО за 2021 г. до момента.

Въз основа на съставения Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 831051 И. Ц.- младши автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, упълномощен със Заповед № 513а-1618/2018 г. на директора на СДВР издал обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „е“ № 21-4332-001167-344/10.02.2021 г., с която на Б. Г. М., на основание чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП е наложено временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до представяне на сключена валидна застраховка.

На 04.03.2021 г. е издадено Наказателно постановление № 21-4332-003573/04.03.2021 г., с което на Б. М., за нарушение на чл.638, ал.3 КЗ, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400лв. НП е връчено на 10.03.2021 г.

Приета по делото е административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена след срока по чл.149, ал.1 от АПК- заповедта е връчена на лицето на 10.02.2021г. и срокът за оспорването ѝ е бил до 17.02. 2021г. включително. Жалбата е подадена на 14.03.2022г. в АССГ, вх. №9382. Предвид това не е спазен преклузивния 14- дневен срок за оспорване на акта.

Съгласно чл.149, ал.5 от АПК обаче административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето. В конкретния случай за жалбоподателя И. Д. е налице правен интерес, тъй като с оспорената Заповед му е наложена ПАМ. Същата заповед не е била предмет на съдебен контрол, относно нейната законосъобразност. Предвид това следва жалбата да бъде разгледана по отношение на искането за обявяване на нищожността ѝ.

Жалбата е неоснователна.

Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика /напр. Решение № 2742 от 24.02.2012 г. на ВАС по адм. д. № 6335/2011 г./ са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта; 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление; 3). Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липса на кворум); 4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност, за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание; 5). Превратното упражняване на власт е порок, водещ до незаконосъобразност като правило и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

На първо място, като безспорен критерий за нищожност, е очертана липсата на компетентност на административния орган да издаде акта. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Конституцията на Република България и АПК прогласяват принципа на законоустановеност на компетентността на административните органи. Те могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията им извън тях са винаги нищожни - не пораждат правни последици. В Тълкувателно решение № 2/91 г. на ОСГК на Върховния Съд е посочено, че „всяка некомпетентност води до нищожност”. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от приложената по делото Заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи Областните дирекции на МВР и СДВР са определени като служби за контрол по ЗДвП, а съгласно Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на Директора на СДВР, държавните служители от отдел "Пътна полиция" – СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал.1, т. 1 от ЗМВР са оправомощени да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 ЗДвП. В случая оспорената заповед е издадена от младши автоконтрольор в отдел "Пътна полиция" при СДВР, поради което и с оглед посочените заповеди е налице

материална компетентност на издателя й.

Основание за обявяване на нищожност представлява и установяване на обстоятелството, че административен акт е издаден въз основа на друг нищожен административен акт, което в настоящия спор също липсва. Нищожен би бил и акт, който не е издаден въз основа на закон или подзаконов нормативен акт, но същият засяга правата и законните интереси на адресатите му. В случая оспореният акт е издаден на основание конкретна правна норма от ЗДвП.

На следващо място, като критерий за нищожност може да се приеме засягане на установената в закона форма при издаването на акта, до степен на същественост толкова сериозна, че да може да се приравни на липса на акт– липса на волеизявление, абсолютна липса на мотиви, устно волеизявление, когато според закона е задължителна писмена форма и др., което в случая не е налице. Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма, съдържа реквизитите по чл. 59, ал.2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за налагането на принудителната мярка. Наличието на описаното в заповедта фактическо основание за прилагането на ПАМ в случая се установява от АУАН, чиито фактически констатации са приети от административния орган приложил мярката. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност, която не е опровергана. В тази връзка е неоснователен довода за нищожност на обжалвания индивидуален административен акт, поради това, че се основава на АУАН, който не е краен акт, т.е. без издадено влязло в сила НП. И това е така, тъй като АУАН и заповедта за налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с акта се поставя началото на административнонаказателно производство, докато ролята на заповедта за налагане на ПАМ е превантивна, а именно да се предотврати извършването на административни нарушения и настъпването на евентуални вредни последици от тях. Т.е. касае се за административна принуда, предвидена в специалния закон с оглед спецификата на регулираните с него обществени отношения, която се прилага с преустановителна и превантивна цел.

Предвид това в случая не се констатира грубо нарушение на императивни норми с характер на основни правни принципи, допуснати от административния орган при издаване на акта, влечащи нищожност на същия.

На следващо място, съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите- до предоставяне на сключена валидна застраховка. Т.е. на първо място субект е водача, а не собственика на автомобила и второ- законодателят е определил срока за прилагане на мярката- до предоставяне на сключена валидна застраховка. Относно срока на мярката, административният орган е посочил срока, за който мярката се прилага, точно така както е определен в закона– до представяне на сключена валидна застраховка, но с оглед законовата регламентация, в случай на окончателно решаване на въпроса за отговорността на лицето в рамките на посочения период, мярката ще бъде преустановена. Априори, не се установява

мярката да е наложена в противоречие с целта на закона, поради което и това оплакване на жалбоподателя е несъстоятелно.

При това положение съдът намира, че Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-001167-344/10.02.2021 г. не е нищожна, а наведените в тази връзка доводи от страна на жалбоподателя са неоснователни, още повече, че по-голяма част от тях касаят материалната законосъобразност на акта, а не валидността на акта, поради което следва жалбата да се отхвърли.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 73 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Г. М., с искане за обявяване на нищожност на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-001167-344/10.02.2021 г., издадена от И. Н. Ц.- младши автоконтрольор в 1 група, 1 сектор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП е наложено временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до представяне на сключена валидна застраховка.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: